

KIS HANGVERSENY

NAGY HANGVERSENY. (Lásd a 134. lapon.)

9. szám. — 1881.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XX. kötet.

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

SZEGÉNY kertész-leány majd holtra ijedt; de más baja nem történt, mint hogy a szörnyeteg levette a hátáról. Nagyot esett s ájultan hevert sokáig a földön, de ott aztán jó emberek megtalálták s haza vitték szüleikhez, úgy hogy végre is még örült, hogy ilyen vége lett a dolognak.

De nem örült ám a király és a nép, mert a következő napon a szörnyeteg újra kezdte pusztításait és még borzasztóbb dúlásokat vitt véghez, mint azelőtt. Most már nem csak az ország határán pusztított, hanem messze behatolt a birodalomba, úgy hogy a megrémült nép seregestől tódult a király székhelye felé s ismét egyik hírnök a másik után érkezett a palotába segítséget kérni. A király és tanácsosai elhatározták, hogy még egy kísérletet tesznek, talán jobban sikerül. És elhatározták, hogy a királykisasszonynak világért sem szabad elárulni a dolgot.

— A milyen jó szívű, még képes volna megakadályozni tervünket s magát áldozná fel; ezt pedig meg nem engedhetjük, mondák.

Ezért szigorúan meg volt parancsolva, hogy senki se mondjon el egy szót sem a királyleánynak arról, ami körülötte történik; nevelőnője pedig vigyázzon, nehogy a királykisasszony a palotán kívül sétálva, szóba álljon valakivel, a ki elárulhatná a dolgot. Ezért vigyáztak tehát reá oly nagyon s a nevelőnő ezért ijedt meg és haragudott oly nagyon, mikor a királykisasszony mégis beszélt a kertészleánnyal,

azután a libapásztor leánykával. Csakhogy ezek nem árultak el semmit.

Mikor tehát a kertészleánnyal nem sikerült a csel, újra izentek a szörnyetegnek, hogy most már az igazi királyleányt kapja meg, csak ne pusztítsa tovább az országot. De a királykisasszony helyett most a libapásztorleányt öltöztették fel aranyos ruhába s jól megtanították, hogy aztán el ne árulja magát, mint a kertészleány.

A szörnyeteg tehát eljött másodszor is és elvitte a leánykát. Ez volt az, a mit a királykisasszony az ablakból meglesett.

De a második kísérletnek is csak az lett a vége, ami az elsőnek. A szörnyeteg egész nap szélesebesen vágatott hegyenvölgyön, tüskön-bokron keresztül s végre estefelé megállva, így szólt:

— Szép leány, mátkám, mondd igazán, vajjon mit csinálnál, ha most otthon volnál?

— Most épen haza hajtanám a libákat, felelt a leányka egészen megfeledezve arról, hogy a királykisasszony helyett kellene szólnia.

Erre a libepásztor leány is épen úgy járt, mint előtte a kertészleányka: a szörnyeteg levette és odább rohant.

A libepásztor leányka is haza került s elmondta, mi történt vele; másnap pedig a szörnyeteg már nem messze a királyi palotától kezdte meg pusztításait s így természetesen még nagyobb lett a rémület.

Mikor a királykisasszony mindezt megtudta, odalépett szülei elé és nyugodt, határozott hangon mondá:

— Édes jó szüelim, ti jót akartatok velem, de mind hiába! Azt a szörnyeteget

nem lehet megcsalni. Nincs más segítség, mint hogy kívánságát teljesítitek. Engedjétek tehát, hogy én menjek.

— De édes leányom! kiáltá az öreg király szörnyüködve. Vesztedbe akarnál menni?

— Ha el is kell vesznem, jó ügyért halok meg, szólt a királyleány elszántan. Inkább én magam veszszek oda, hogysem az egész ország elpusztuljon és ezer meg ezer ember nyomoruságra jusson a szörnyeteg haragja miatt.

A király és a királyné erre nem igen tudtak mit felelni, csak azt mondogatták, hogy ők nem engedhetik kedves jó leánykájok vesztét. De a királykisasszony megvigasztalta őket:

— Hiszen az még nem bizonyos, hogy oda kell vesznem. Elhihetitek, hogy eszemem fogok ám járni s a jó tündérek, kik bölcsőmnél voltak, talán szintén megsegítenek. És ha mégis odavesznék, fájdalomokat enyhíteni fogja a tudat, hogy népetek boldogságaért áldoztatok fel.

Az öreg király szemében könny ragyogott, de most már nemcsak a fájdalom miatt; büszkén tekintett leányára, megölelte s így szólt:

— Igazad van, leányom! Büszke vagyok reád, igazi királyleány vagy, nemes szívű és bátor lelkű, méltó híres őseinkhez. Legyen úgy, mint mondtad.

Rögtön izentek tehát harmadszor is a szörnyetegnek, hogy most már igazán odaadják neki a király leányát, másnap eljöhet érette.

Mikor a palotában és a városban megtudták a király elhatározását, nagy lett a sirás és szomorúság mindenütt,

mert mindenki nagyon szerette a kedves királykisasszonyt, most pedig természetesen még inkább, mikor meg tudták, hogy kész magát feláldozni. A király és a királyné is persze könnyezve töltötték az időt, csupán maga a királykisasszony nem látszott nagyon szomorunak, sőt mintha csöppet sem félt volna. Nyugodt, majdnem vidám volt, úgy hogy utóljára még szüleit is megvigasztalta kissé. Hinni kezdték, hogy utóljára is talán még jó vége lehet a dolognak.

Másnap a kitűzött időben a szörnyeteg pontosan megjelent. Lassan lépett be a palota udvarába, megállt a nagy lépcsőnél s türelmetlenül kapálózott, hogy szinte rengett belé az egész kastély. Nem várokoztatták sokáig. Csakhamar megnyílt az ajtó s kilépett a királykisasszony, sápadtan, de szilárd léptekkel. Nem volt rajta sem aranyos, sem ezüstös palást, sem nem volt elfátyolozva; egyszerű fehér ruháskát viselt, s nem volt nála semmi egyéb, csak a három arany alma. Még egyszer megölelte zokogó szüleit, aztán bátran ment le a lépcsőn.

A szörnyeteg letérdelt s a királyleány fölült a hátára. Ezután a szörnyeteg fölállt és prédájával gyorsan eliramodott.

Mentek, sokáig mentek s a szörnyeteg sem meg nem szólalt, sem meg nem állapodott, hanem vágatott bokron-tüskön át. Nem volt épen kényelmetlen a hátán ülni, csöppet sem rázott s a királykisasszony nemsokára elövette arany lapdait és játszott velök, mint otthon szokott. Kissé kíváncsi volt ugyan, hogy hát hová viszi a szörnyeteg és mit akar vele; de egyelőre nem igen nyugtalankodott.

— Eddig még semmi bajom, gondolá magában. Azt meg bizonyosan hiába kérdezném, hová visz? Meg nem mondaná.

Nyugodtan játszott tehát lapdáival, mignem végre beesteledett. Nagy erdő közepén voltak, s a szörnyeteg egyszerre megszólalt:

— Szép leány mátkám, mondd igazán, vajjon mit csinálnál, ha most otthon volnál?

— Oh, minek emlékeztetsz arra! felelt a királyleány elszomorodva. Ilyenkor szoktam mindig bemenni királyi szüleimhez, hogy az estét kellemesen együtt töltsük. Most már hiába várnak. Most keserűen zokognak miattam s nincs ki vigasztalja őket!

— Köszönöm, királyleány, te igazat szóltál, mondá a szörnyeteg s tovább vágatott.

A királykisasszony azonban lassanként fáradt és álmos lett, végig feküdt a szörnyeteg széles hátán és csöndesen, szépen elaludt. Olyan jóízűen aludt, hogy észre sem vette, mikor állt meg a szörnyeteg. Álma azonban nagyon sajátságos volt — azt álmodta, hogy valaki gyöngéden karjaiba emeli s lefekteti puha fekvő helyre, aztán nyájasan sugja:

— Jó éjszakát, szép királykisasszony!

De hát ez bizonyosan csak álom volt, gondolá másnap reggel, mert hiszen a szörnyeteg most is ott állt előtte, épen olyan borzasztóan, mint tegnap. Igen, de épen az volt a furcsa, hogy előtte állt s a királyleány nem a szörnyeteg hátán, ébredt föl, a hol elaludt, hanem puha mohából készített igen kellemes fekvőhelyen, mellette pedig egy csésze pompás

tej és foszlós kalács kínálkozott reggelire. Hogy jutott ez ide?

A királykisasszony nem sokat törte rajta a fejét, hanem jóízűen reggelizett, mert bizony éhes volt; tegnap reggel óta semmitsem evett. És mialatt reggelizett, olyanformát gondolt, hogy az a szörnyeteg végre sem olyan gonosz, a milyennek látszik, különben nem gondoskodott volna reggeliről; más pedig nem tehetette. A reggeli után elővette arany almáit, s játszogatott, míg a szörnyeteg nyugodtan nézte. Egyszerre a királyleánynak bohókás gondolata támadt.

— Kapd meg! kiáltá s a szörnyeteg felé dobta az egyik almát.

A szörnyeteg pedig csakugyan fölkapta egyik szarvával az arany almát s a királyleány nagy meglepetésére az alma le sem esett a szarva hegyéről.

— Kapd meg ezt is! szólt ismét s feléje dobta a második almát.

A szörnyeteg azt is épen olyan könnyen elkapta másik szarvával.

— No még a harmadikat!

Ezt meg a szájával kapta el, aztán szeliden közeledett a királyleányhoz és mindahárom arany almát letette elébe a pázsitra. A leánykának ez annyira tetszett, hogy bár félve, de mégis megsimogatta a szörnyeteg fejét s kérdé:

— Mondd csak, messzire megyünk még?

A szörnyeteg igent intett fejével, de nem felelt.

— Mért nem felelsz? Hiszen tegnap este tudtál beszélni.

Ugy látszott, mintha nagy szomorúság volna kiolvasható a szörnyeteg szemei-

ből; aztán mintha küzdött volna magával. De egyszerre megrázkódott, letérdelt s jelt adott a királyleánynak, hogy üljön fel, ideje tovább menni.

Megint egész nap utaztak, pihenés nélkül, hegyen-völgyön keresztül s a szörnyeteg egész nap nem szólalt meg. Mikor a nap leszállt, a királyleány valami távoli zugást vélt hallani s kissé megijedve kérde:

— Mi ez?

A szörnyeteg körülnézett s látván, hogy a nap lenyugodott, megszólalt:

— Ez a tenger hullámainak zugása. Ime, itt láthatod, ezen megyünk keresztül az én lakásomba.

— De hát hogy jutunk keresztül ezen a roppant vizen?

— Ne félj semmitől! Feküdjél végig a hátamon, hunyd be a szemedet s nem lesz semmi bajod.

A királyleány engedelmeskedett s néhány percz mulva érezte, hogy a szörnyeteg többé nem száraz földön jár, hanem vízben uszik. Eleinte kissé szepegett, mert nem volt kedve hideg fürdőre; de csakhamar megnyugodott, mert meggyőződött, hogy a víz nem ér föl hozzá. A szörnyeteg pedig oly ügyesen uszott, hogy a királyleány úgy érezte a hátán magát, mintha bölcsőben ringatnák. Nemsokára csakugyan álomba ringatta a kellemes hintázás és azt álmolta, hogy otthon van kedves szobácskájában, megszokott jó ágýában fekszik.

(Folytatása következik.)

Iskolába s iskolából.

*Elmenni az iskolába —
Bandikának, Piroskának
Ugyancsak nehéz a lába!*

*De ha onnan megkerülnek —
Rest Bandika, rest Piroška
Haza felé hogy repülnek!*

Nagy hangverseny.

(Képpel a czimlapon.)

MILYEN brugás, milyen zugás!*Milyen szivrepesztő fuvás.**Kornyikáló énekés!**Uram fia, valj' mi lehet? —**Lakzi, avagy temetés?**Bekukkantok — hát mit látok!**Bámultomban száját tátok:**Az öreg bögő nyakát**Fojtogatja Feri — s Biri**Reszelgeti a hasát.**S a tövében piczi Minka**A nagy fuvolat nyikkantja —**S nem is a fuvó likán:**Boldog vége a szájában,**Igy segít a muzsikán.**És hegyzett füllel vigyázva,**Ül a művészek pajtása**Pítoska, a jó kutyas;**Meghallgatja a koncertet,**Mint egy művelt kritikus.***VASUT A JÉGEN.**

(Képpel a 136—137. lapokon.)

HOGY az északi sarkvidéken, hol majdnem örökké tart a tél, mily szörnyű hideg uralkodik, arról már többször beszéltem nektek. Ott egész nagy hegyek támadnak jégből s a rövid nyár idején e jéghegyek a tengeren leusznak messze dél felé, összemorzsolva a hajót, mely véletlenül utjokba akad. Az északi sarkon az ily kegyetlen hideg rendes dolog; de már a mérsékelt éghajlat alatt, hol a művelt népek élnek, a tél türhetőbb. Megtörténik azonban itt is, hogy Tél apó néha ugyan csak csikorgatja a fogát s hazánkban többször volt olyan nagy hideg, hogy emléke sokáig megmaradt. A Duna, ez a hatal-

mas, szép folyó néha úgy befagy, hogy akármilyen terhes kocsi átmehet rajta. Több mint négyszáz esztendővel ezelőtt, mikor Mátyást királlyá választották, nagyvezér főnyi sereg állt a befagyott Dunán s a hideg miatt türelmetlenkedve zugolódott, mire az ország urai siettek Mátyást kikiáltani királynak.

Azóta is sokszor be volt fagyva a Duna, de nálunk még sincs soha olyan hideg, mint Északamerikában. Nálunk legfőljebb szekerek mennek át a befagyott folyókou, de Amerikában még vasutat is építettek a jégre.

Ha a térképet megnézik, könnyen megtaláljátok a Szent-Lőrincz folyamot, mely még a mi Dunánknál is sokkal nagyobb s helyenkét egy mértöldnyi széles. Partjain jobbra balra nagy városok emelkednek s nyáronként tömérdek hajó jár a folyón, hordva ide-oda a sok portékát. De mikor a folyó befagy, a hajók nem járhatnak s kocsin, szánon nagy vesződéssel jár a szállítás.

Nemrég egyik télen, mikor rendkívül hideg volt s a folyó igen erősen befagyott, valakinek eszébe jutott, hogy a jég talán elbirna egy egész vasuti vonatot is. Eleinte nevettek rajta, mert hiszen a gőzmozdony egymaga többet nyom ötszáz mázsánál s minden kocsi két-kétszáz mázsát, ha meg rakják. De mégis megpróbálták, sineket raktak le a sima jégre és két távolesó hely közt valóságos vasutat építettek, melyen aztán rendesen jártak a vonatok, mint akár a szárazföldön. Oly rendkívül erős volt a jég, hogy a több mint ezer mázsás sulyu vonat alatt meg nem repedt s az emberek egészen bátran utaztak vasuton a víz fölött.

Persze, nem igen sokáig tartott ez a furcsa vasut. A mint a tavasz első szellője megérinté a jeget, repedezni, olvadni kezdett s a vasutat gyorsan föl kellett szedni. Nemsokára a jég egészen elolvadt és akkor aztán újra hajók jártak végig a folyón.

A HARAGOS TESTVÉREK.

— Elbeszélés. —

AR beesteledett volt, mikor Irénke és Andor öltözködni kezdtek, nagy meglepetésére a kis Arankának.

— Hova mentek ilyen későn? kérdé kíváncsian. Hiszen már sötét van sétálni.

— Nem is sétálni megyünk, felelt Andor titokzatos mosollyal.

— Hát hová?

— Azt nem szükséges tudnod, szólt közbe Irénke szigorú hangon. Az olyan kis leánynak, mint te, nem illik kutatgatnia, mit csinálnak idősebb testvérei.

Aranka még kicsi volt, az igaz, alig nyolcz éves, de épen azért nagyon zokon vette Irénke elutasító szavait s fölöttette magában, hogy csak azért is kifürkészi, hová készülnek Andor és Irénke.

— Kedves Andor, kezdé újra hizelegve, mondd meg hát, hová mentek! Lásd, én is szeretnék elmenni. . . olyan unalmas egyedül itthon lennem. . . vigyetek magatokkal.

— Az nem lehet, kedves Arankám, te nem vagy meghiva. . .

— Ugyan ne fecsejg hát, Andor! szakítá félbe Irénke hevesen. Aranka nem jöhet velünk s azzal vége, nem szükséges tovább alkudozni fölöttte.

— Oh, most már tudom, hová mentek, szólt Aranka élénken. Már tudom: Zsiga bácsi hívott meg tegnap, hogy menjetek vele a színházba, a hol azt a szép tündérajátékot adják elő. Ugy-e oda mentek?

— No's, hát oda! felelt Irénke türelmetlenül. Most pedig, ha már tudod, hát érd be vele és ne untass!

— De igen, én is veletek megyek. Mamácska mondta minap, hogy én is elmehetek, ha akarok. . . és pénzem is van. . . még megvan mind, a mit Karácsonykor kaptam, megfizethetem a helyemet.

— De nem jöhetsz velünk, szólt Andor szeliden. Lásd, kedves Arankám, már úgy rendeztük el. . . te majd máskor jöhetsz.

— Nem, nem! kiáltá az indulatos kis leány hevesen, Én nem maradok itthon! Ha ti mentek, én is megyek. Oh, vigyetek magatokkal! Meglássátok, olyan jól fogom magamat viselni.

— Már megmondtam, hogy nem lehet! szólt Irénke haraggal. Zsiga bácsi már megvette a jegyeket, három helyünk van egymás mellett, számodra tehát nincs hely, külön kellene ülnöd valahol messze, az pedig nem lehet.

— Hátha én átengedném neki helyemet s én ülnék külön? szólt a jószívű Andor. Én fiu vagyok s elég nagy, ülhetek egymagam is. Mit gondolsz, Irénke?

— Az sem járja, hogy nyakába vigyünk a bácsinak valakit, a kit ő nem hívott meg. Ez szerénytelenség volna és elrontaná az egész esti mulatságot. És mit is gondolhatna Zsiga bácsi Arankáról, hogy oda tolakodott!

Az igazat megvallva, Irénke nem annyira a bácsira gondolt, mint saját magára. Terhére lett volna, hogy egész este ügyeljen Arankára, a ki fogadta ugyan, hogy jól viselné magát; de Irénke ismerte jól, milyen nyugtalan, makacs, indulatos gyermek, bizonyosan baj lenne vele. Irénke pedig épen nem volt valami

türelmes, szelid testvér, sőt, az igazat megvallva, épen olyan makacs és indulatos volt, mint Aranka; csakhogy persze már jobban meg tudott fontolni egyet-mást, mert négy vagy öt évvel volt idősebb hugánál.

Aranka azonban nem tágitott s az Andor [tervét fölkapva, makacsul ragaszkodott hozzá, hogy ő is elmegy a színházba; hiszen az nagyon jól lesz ugy, hogy Andor számára vesznek még egy helyet, a bácsi, Irén és Aranka pedig együtt lesznek.

— Már mondtam, hogy semmi sem lesz belőle! kiáltá Irénke indulatosan. Inkább magam sem megyek... de velem ugyan nem jössz. Legyen már vége!

A kis leány végre belátta, hogy minden könyörgése hasztalan s duzzogva, mérgelődve a sarokba vonult. Andor kísérletet tett, hogy megvigasztalja, de erre már nem maradt elég ideje, mert Irénke csakhamar így szólt:

— Menjünk, Andor! A bácsi már bizonyosan vár reánk.

Elindultak tehát, de még az ajtóban voltak, mikor hallották, hogy Aranka ezt kiáltja:

— No csak menjete! Majd megbánjátok, hogy el nem vittetek!

— Esztelen beszéd szólt Irénke s ezzel távoztak.

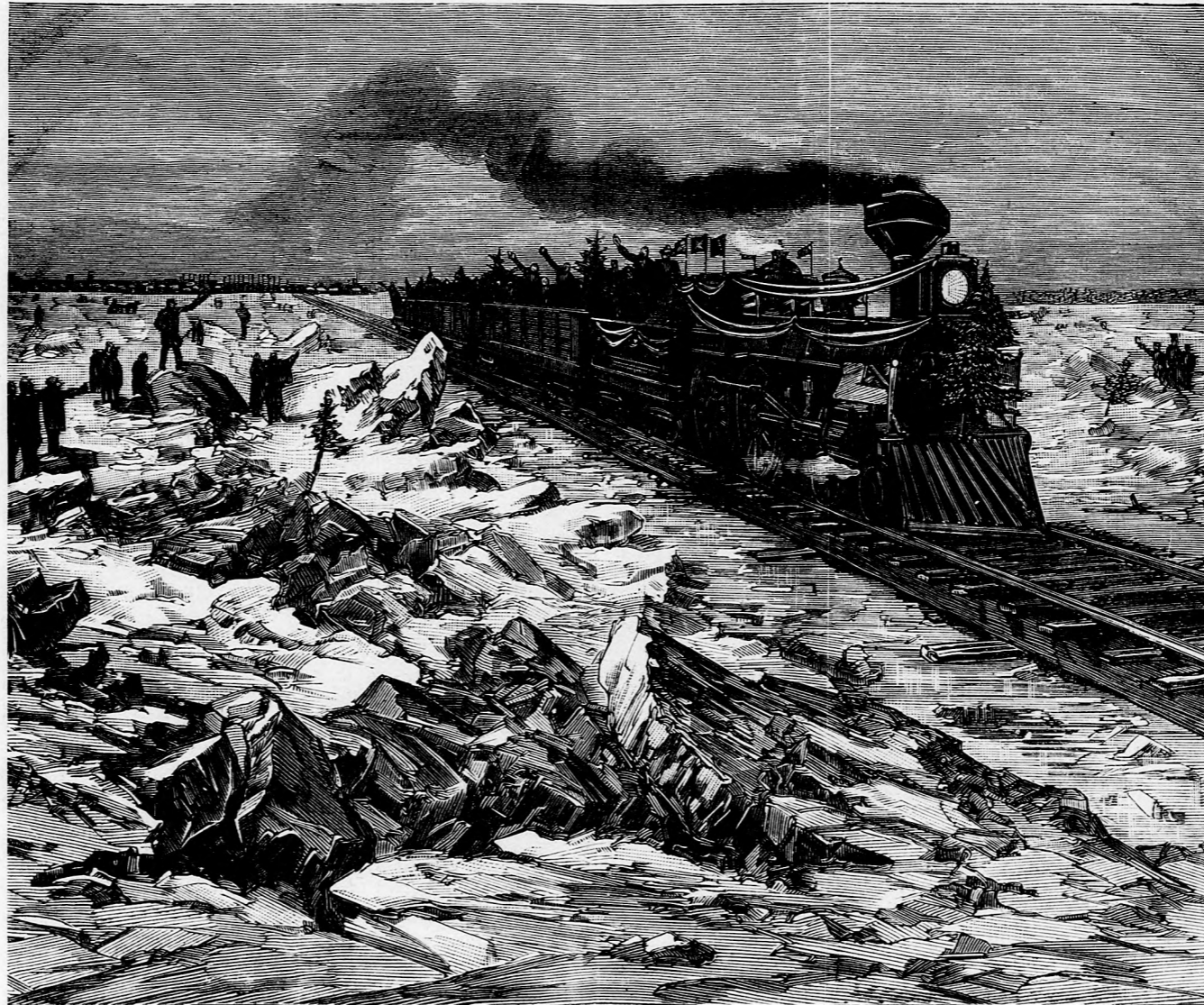
A tündérvjáték, melyet a színházban adtak, nagyon szép volt s Irénke és An-

dor nagyon jól mulattak. De Irénke, maga sem tudta miért, mégis olyan furcsán érezte magát, mintha nem volna rendjén valami, mintha a lelkiismeret furdalná s

valami aggodalom is bántaná. Minduntalan arra gondolt, vajon min töri a fejét Aranka? Mit akart azzal mondani, hogy majd megbánják még, hogy otthon hagyták.

Erre az aggodalomra különben volt elég oka, mert nem egyszer folytatott már háborut kis testvérel. Mindaketten heveskedő, boszuálló természetűek voltak s bár szerették egymást, haragjukban ugyancsak megkínózták egymást, nagy szomorúságára jó szüleiknek. A kis Aranka százféle aprósággal tudta boszantani Irénkét, ez meg viszont ugyancsak keményen megbüntette a kicsikét, úgy hogy rendszeren a mamának kellett közbelépni és helyreállítani a békességet.

Este, mikor Irénke és Andor hazaértek, Arankát nyugodtan olvasva találták. Még mindig duzzogott s föl sem tekintett reájok, azt sem kérdezte, szép volt-e, amit láttak. Irénkének legelső gondolata az volt, hogy dolgozó asztalához siessen, mert a minap, mikor egyszer összepörlött Arankával, a kis leány azzal állt boszut, hogy széthányta Irénkének minden könyvét, irását, kézi munkáját, úgy hogy az ágyak, szekrények alól kellett összekeresgélni. Most azonban minden

VASÚT A JEGEN. (Lásd a 134. lapon.)

rendben, a maga helyén volt s Irénke megnyugodva lélezett fel.

— Nem mert hozzányulni semmihez, gondolá. Még nem feledte el, hogy minap keményen az ujjára koppintottam.

De ebben tévedett s másnap annál keserűbb valóságról győződhetett meg.

Mikor az iskolába készült menni s összeszedte könyveit, írásait és kézi munkáját, nem találta a himzését. Több mint hat hete dolgozott már nagy szorgalommal egy nagy és nehéz himzésen s bizonyos volt benne, hogy elnyeri a jutalmat, melyet az iskolában a legszebb ilyen munkára kitűztek. Már csak egy volt hátra, de a himzés is jóformán kész volt, alig néhány befejező öltést kellett még tenni rajta. Az asztala fiókjában tartotta, de most nem találta ott.

— Ki vitte el a himzésemet? kérdé hevesen. Tegnap délután betettem a fiókba . . . ki nyult hozzá?

— Én nem, szólt Andor.

Aranka is ott volt a szobában, de nem szólt semmit, hanem olvasott, mintha ez a dolog őt csöppet sem érdekelné. De bármennyire igyekezett nyugodtnak látszani, észrevehető volt arczán a káröröm s Irénke is észre vette s hevesen kiáltá:

— Aranka, nálad van a himzésem! Add ide rögtön!

— Nincs nálam.

— Hiába tagadod, tudom, hogy te dugtad el.

— Nem adom elő és nem is dugtam el, de azért te sem fogod többé soha látni himzésemet, felelt Aranka kárörömmel.

Irénke ugyancsak megrázta a kiskikét.

— Add elő rögtön, ha mondom, ne várd, hogy kényszerítselek!

— Arra ugyan rá nem kényszeríthetsz! szólt Aranka daczosan. Hiába kiabálsz . . . többé vissza nem kapod!

— Hová tetted? Valld meg rögtön! kiáltá Irén s indulatában úgy megszorította Aranka kezét, hogy a kis leány majd felsikoltott.

De mégsem tette, hanem gunyosan így szólt:

— Ha épen tudni akarod, hova tettem, hát megmondom: bedobtam tegnap a kályhába és elégettem.

Irénke halálsápadt lett s szinte megdermedt ijedtében.

— Elégetted! Elégetted a himzést, melyen hat hete dolgoztam! szólt reszkető hangon. Az lehetetlen, olyan gonosz nem lehetnél!

— De ugy van! Elégettem, megsemmisítettem! Mondtam tegnap ugy-e, hogy majd megbánod, amit velem tettél: most . . .

Nem beszélhetett tovább, mert Irénke vak haragra lobbanva, úgy torkon ragadta, hogy bizony még baja is lehetett volna a kis leánynak, ha Andor gyorsan oda nem ugrik és meg nem menti. Irénke még egyszer hatalmasan megrázta a kis bűnöst, aztán elrohant a másik szobába, hogy ne lássák zokogását. Megsemmisítve hat heti munkája, helyre hozhatatlanul! Már nincs többé érkezése, hogy újra kezdje, vége reményének, hogy kitüntetést nyerhessen, sőt szégyen vár reá, a lusta növendékek közé fogják sorolni, mert semmiféle munkát sem adhat be. Volt tehát igazán oka a bánkodásra.

Mikor a mama ezt a dolgot megtudta, természetesen szigorú büntetést mért Arankára s ő is, Andor is addig magyarázták neki, mily nagy hibát követett el, míg végre a kis bűnös maga is belátta és sajnálni kezdte. Ő azt a himzést is csak olyannak tekintette volt, mint saját játékszereit, melyeknek elvesztése fölött sir ugyan, de végre is megnyugszik, mert kap mást. Lassan-lassan azonban megértette, hogy egészen más dolog az, ha valaki hetekig szorgalmasan dolgozik, hasznos munkát végez, melyért dicséretre számíthat s ha e munkáját aztán valaki tönkre teszi.

De azzal, hogy Aranka ezt végre belátta, természetesen nem volt segítve a bajon s Irénkének ez nem volt valami nagy vigasztalás. A mama intette őket, hogy béküljenek ki, de nem erőszakolta; ismerte Irénke indulatosságát s jobbnak látta megvárni, míg fájdalma és haragja kissé lecsillapul; addig csak Arankát intette, hogy igyekezzék megengesztelni testvérét, ki ellen oly nagyot vétett.

Andor, ki mindkét testvérét egyaránt szerette, a békéltető szerepére vállalkozott, de hiába; Irénkét nem lehetett megkérlelni. Leverten, boszusan járt-kelt s roz kedve elragadt a többiekre is, a vidámság egészen eltűnt a házból, a gyermekek külön-külön duzzogtak, a szülők pedig ezt látva, szintén elkedvetlenedtek. Aranka látta, hogy addig nem tér vissza a régi boldog élet, míg ő meg nem engeszteli Irénkét. Nagy erőfeszítésébe került, hogy legyőzze makacosságát, de végre mégis hallgatott mamája intésére s elhatározta, hogy bocsánatot kér. Egész nap készült reá s végre

este felé elszánta magát, oda ment Irénkéhez s kérőleg mondá:

— Kedves Irénke, bocsáss meg, kérlek, bocsáss meg! Nagyon megbántam, amit tettem . . . belátom, hogy nagyot vétettem ellened . . . de majd igyekszem jóvá tenni, csak bocsáss meg!

Irénke azonban hidegen eltaszítá magától a kis leányt.

— Amit elkövetél, azt többé jóvá nem teheted s így én sem bocsáthatom meg, mondá.

Ezzel haragosan elfordult s többé rá sem nézett Arankára, ha látta is, úgy tett, mintha reá nézve Aranka többé nem is léteznék. A vacsora is olyan szomorúan folyt le, mint a hol halott van a házban; Irénke sápadt, haragos képpel ült ott s a világért sem szólt egy szót sem, Aranka épen úgy tett s Andor hiába próbált néhányszor egyről-másról beszélni, tréfálni; utóljára aztán ő is elhallgatott s mindnyájan örültek, mikor végre a lefekvés ideje megérkezett.

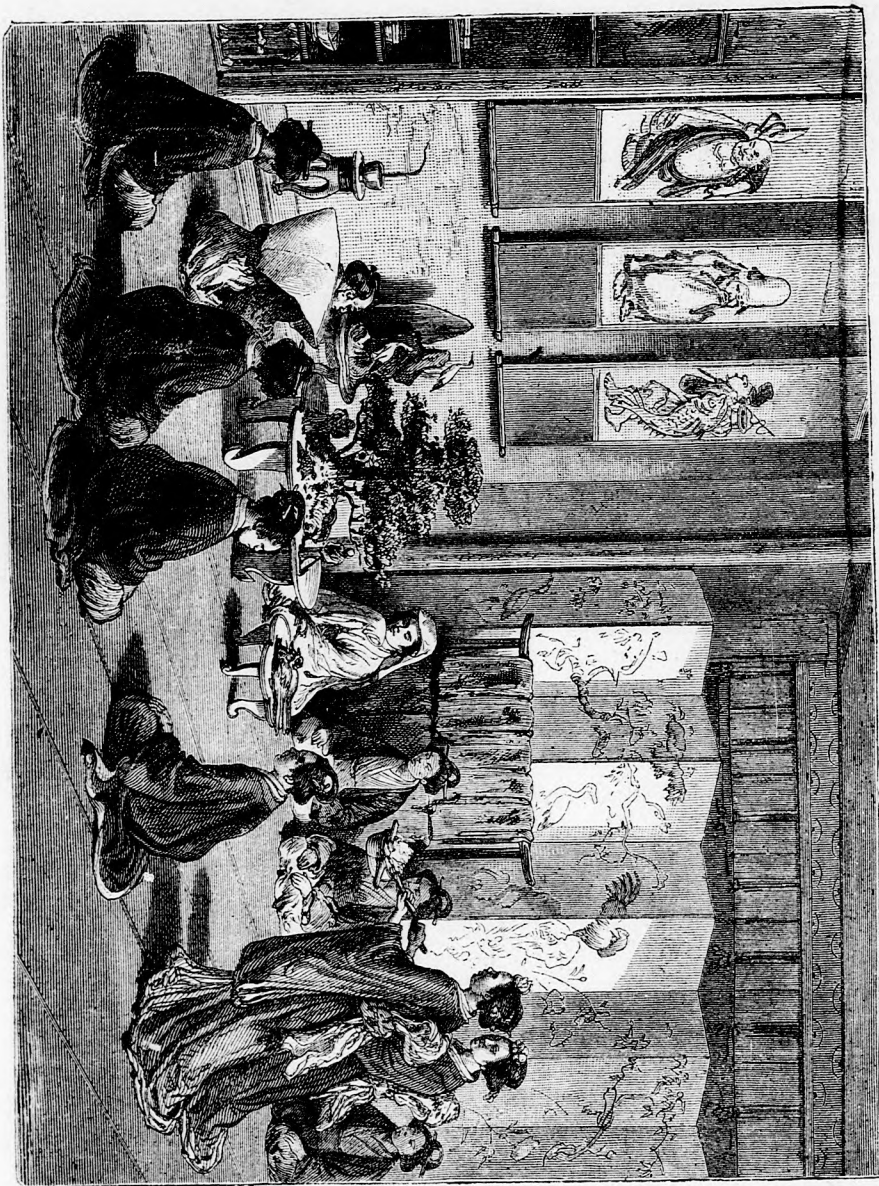
Mielőtt szobájukba távoztak, a mama megcsókolta őket, mint rendesen s Irénkéhez így szólt:

— Édes leányom, Aranka nagyot hibázott, de vigyázz, nehogy te is hibát kövess el! Ne feledd el, a mit a szentírás mond: ne engedj a napnak lenyugodni haragod fölött!

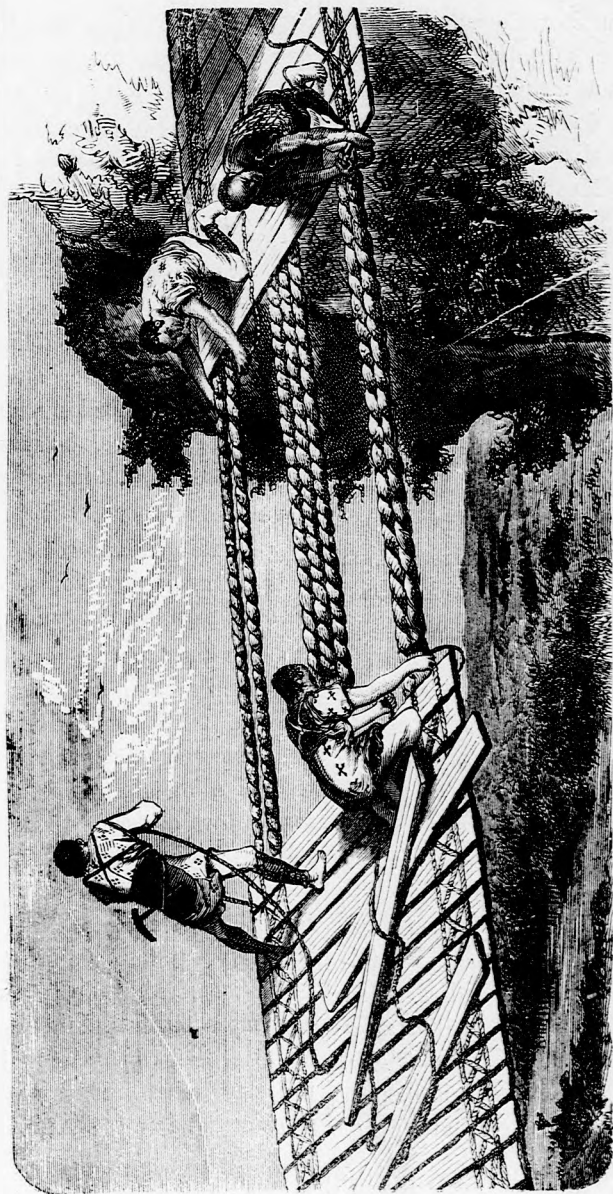
— Nem, nem! felelé Irénke könnyekre fakadva, én nem bocsáthatok meg neki!

Ekként lefeküdtek haraggal s másnap is haraggal keltek fel. Csakhogy most már Aranka azt hitte, hogy inkább neki van oka a neheztelésre.

(Folytatása a 142. lapon.)

JAPANBAN. Ettekeli társaság. (Lásd a 144. lapon.)

JAPÁNBAN. Kötélhid készítése. (Lásd a 144. lapon.)

(Folytatás a 139. laphoz.)

— Én megtettem, amit tehettem, gondolá magában. Bevallottam hibámat, bocsánatot kértem, megaláztam magamat s ő mégis eltaszított magától. Ő az igazán rossz szívű, mert én csak hirtelen haragomban vétettem ellene, de ő még másnap is haragot tart. Most már nem bánom, én sem szólok többé hozzá.

Igy tehát a másik nap is nem valami mulatságosan folyt s a jó Andor, hogy mégis egy kis változást idézzen elő, délután így szólt Irénkéhez:

— Az idő kellemes, menjünk a tóra korcsolyázni.

Irénke nagyon szeretett korcsolyázni s Andorra nem terjedvén ki haragja, szívesen ment vele. Arankát Andor nem hívta, mert tudta, hogy akkor Irénke nem menne, a kettő közül egyiket választania kellett; de föltette magában, hogy majd holnap Arankát viszi a tóra.

De Aranka látta, hogy előszedik a korcsolyákat s mindjárt tudta, hová készülnek. Persze, nagyon boszankodott, hogy őt otthon hagyják.

— Csak azért is elmegyek, szólt magában. A hová ők mennek én is mehetek.

Irénke és Andor még nem igen meszse lehetek, mikor Aranka csakugyan fölkerelkedett és utánok ment. Mire a két előbbi felkötötte korcsolyáit, már Aranka is ott volt a tó partján, de kissé távolabb. Irénke észrevette, de úgy tett, mintha nem látná; Andor azonban nem látta s így szólt:

— Irénke, maradj itt a tó szélén. Ugy látom, a jég meg van repedezve, előbb

meg kell vizsgálnom, lehet-e a közepén is korcsolyázni.

Gyorsan végig siklott a jégen a tó közepe felé, míg Irénke a szélén maradt s jól látta, hogy Aranka épen felkötözi korcsolyáit. Nehány percz mulva Andor visszatért s messziről kiáltá Irénkének:

— Ne menj nagyon messze! A közepe felé a jég nem biztos.

Ezzel megfordult s messze eliramodott.

Irénke lopva odapillantott Aranka felé, valjon hallotte-e, amit Andor mondott. Messze volt, talán nem is hallhatta s Irénke úgy érezte, hogy figyelmeztetni kellene; de aztán a harag gonosz idulata megint erőt vett rajta.

— Mi gondom reá? szólt magában s ezzel gyorsan elkorcsolyázott Andor után, ki már eltűnt egy kanyarulatnál.

De hasztalan igyekezett magát megnyugtatni azzal, hogy mert haragszik kis hugára, tehát nem kell vele törődnie. Lelkiismerete mást sugott. Mindinkább elfogta a nyugtalanság, mind lassabban siklott tova a jégen s végre megállt. Még küzdött benne a dacz és harag, de utoljára mégis csak győzött a jobb érzés; visszafordult, hogy értesitse Arankát a veszélyről, mely a tó közepén érhetné.

Visszafordult, de már későn!

Épen akkor pillantá meg Arankát, amint ez egész gyorsasággal iramodott a tó közepe felé. . . Egyszerre szivszaggató sikoltás hallatszott s Aranka eltűnt, — a jég beszakadt alatta.

Irénke egy pillanatig szinte dermedten állt ott s rémületében ő is éles sikol-

tásra fakadt. Épen ekkor ért hozzá Andor s meglepetve kérde:

— Mi bajod? Mi történt?

Iréнке eleinte felelni sem tudott, csak kezével mutatott reszketve a tó közepe felé.

— Aranka... ott... beszakadt!...

Aztán kétségbeesett elhatározással megindult arra, hol a kis leány eltűnt.

Andor az egészsből csak annyit értett, hogy hugocskája ott veszedelemben van. Megragadta Irénkét és határozott hangon mondá:

— Ne menj oda, hiszen te is épen úgy járnál. Várj itt, majd én megyek arra, jobban ismerem a jeget.

Nem juthatott el ő sem ama helyig, a hol Aranka alatt beszakadt a jég, de meglehetősen közel ért és látta, hogy a kis leány nem merült el egészen, feje kint van és két karjánál fogva fenn tartja magát a jégen.

— Maradj nyugodtan, mindjárt hozok segítséget! kiáltá Andor.

Gyorsan visszatért Irénkéhez, ki remegve várta.

— A jég töredezik, nem lehet hozzá menni. Deszkákat kell keresnünk, azokat végig fektetjük a jegen s így eljutunk hozzá. Amott látok egy deszkakerítést, hamar feszítsünk ki néhány deszkát. Szüleink majd megfizetik a kárt.

Oda rohantak s kétségbeesett erőfeszítéssel sikerült néhány deszkát kifeszíteniök. Irénke összevázta kezét, de erre most nem is ügyelt, hanem vitte a deszkát Andorral. A deszkákat aztán a veszedelmes helyen végig raktak a jegen, An-

dor odacsuszott Arankához és szerencsésen kiemelte a vízből.

A szegény leányka egészen meg volt dermedve.

— Hamar takargassuk be köpenyeinkbe, hogy rá ne fagyjon a nedves ruha!

Mindaketten levetették köpenyeiket, s úgy bepólyázták Arankát, hogy az orra hegye sem látszott ki. Andor aztán ölbekapta és futva vitte baza; Irénke sápadtan ment utána. Otthon a mama persze nagyon megijedt, Arankát rögtön lefektették s orvosért küldtek; de mire az orvos megjött, a kis leány már szépen elaludt.

— No's, meglehet, hogy nem lesz nagyobb baja egy kis náthánál, szólta az orvos, mikor megtudta a történeteket.

Szerencsére igaza is lett s Irénke, ki az egész éjt halálos aggodalomban tölté, megkönnyebbülten lélezett fel. De addig nem tudott megnyugodni, míg mamájának őszintén meg nem vallotta azt, miképp történt a baleset, mily könnyen elejét vehette volna, ha esztelen haragja vissza nem tartja.

— Oh, ha odaveszett volna, mondá borzadva és könnyes szemekkel, egyedül én lettem volna az oka! Egész életemen át üldözne a lelkifurdalás!

A mama megcsókolta a bűnbánó leánykát s csak annyit mondott:

— És fogsz e szomorú eseten okulni?

Iréнке válasz helyett az épen ekkor fölébredt Aranka ágyához lépett s a két testvér könnyezve ölelte meg egymást. Megfogadták szentül, hogy többé sohasem fognak egymás ellen boszut forralni, hanem igaz testvéri szeretetben fognak élni.

Nem is volt soha okuk megbánni, hogy ezt fogadták s fogadásukat megtartották, mert ezután kellemesen és boldogan teltek napjaik.

JAPÁNBAN.

— Előkelő társaság. — Kötélhid készítése. —

(Képekkel a 140. és 141. lapokon.)

MESSZE Ázsia keleti részén, Khinától nem messzire, a tengerben hosszú szigetsoport terül el s a térképről több száz esztendő óta tudták már a művelt nemzetek, hogy ez a japáni birodalom. De még ezelőtt harmincz-negyven esztendővel is egyebet nem igen tudtak róla, mint hogy ebben az országban nagy és művelt nép lakik, mely mindenféle mesterségekben jártas, szorgalmas, tanulékony. Az ország belsejébe senki sem utazhatott, a japániak szigoruan őrködtek, nehogy európai ember bejusson hozzájuk. Régebben, több száz esztendővel ezelőtt, keresztény papok jártak ugyan Japán belső részeiben is, de nemsokára őket is kitiltották s az idegeneknek csak egy-két parti városban volt szabad megjelenni. Végre azonban ez megváltozott, a japániak megnyitották országukat a művelt nemzetek utazói, kereskedői előtt s ők is eljönnek hozzánk Európába, fiatal japániak itt tanulnak az egyetemeken s visszatérve hazájukba, ott terjesztik az ismereteket, melyeket nálunk szereztek.

Most már mi is jobban ismerjük a japáni népet s tudjuk, hogy csakugyan derék, művelt és ügyes nép. Szokásai persze nagyon különbözök a mieinktől és sokféle tudományban, mesterségben hátramaradtak, de másokban meg annyira haladtak, hogy fölülmulják az európaiakat is; amit pedig nem tudnak, sietnek megtanulni, építenek vasutat, gőzhajót, gyárat s vannak iskoláik, ujságaik épen úgy, mint nekünk.

A japániak rendkívül udvariasak egymás közt és az idegenek iránt is. Az előkelő társaságokban szigoru czerimoniákat tartanak, melyek persze nekünk, kik nem vagyunk hozzá szokva, furcsáknak látszanak. Azt is furcsának találják, ha előkelő társaságba lépének és megkínálnának, hogy ülünk le, de széket nem adnának. A japániak a földre terített drága szőnyegekre ülnek s nekik meg az kellemetlen, ha székre kell ülni, mint mi szoktunk. Mihelyt együtt van a társaság, a házi gazda »usaki«-t hozat, a japániak kedvencz italát, melyet nagy élvezettel szürcsölnek.

A ki Japánt bejárja, sokfelé láthatja jelét a japániak találékonyságának s ilyen a kötéhid is, melyet mások rajzunk mutat. Ha valahol nagy szakadék miatt időrabló kerülő utat kellene tenni, a japániak könnyen segítenek a bajon, áthidalják a szakadékot. Erős köteleket feszítenek ki egyik szikláról a másikra s e kötelekre aztán deszkákat erősítenek s kész a hid. Kissé ingadozó ugyan az ilyen hid s szinte szédítő rajta átmenni; de ők már szokva vannak az efféléhez és nemcsak gyalog, hanem lóháton és teherhordó állatokkal is járnak rajta keresztül.

BETÜREJTVÉNY.

 száz száz száz száz
száz száz száz száz
van van van van
van van van van

A »KIS LAP« XX. köt. 6 számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Auer testvérek, Palasovszky Mariska, Sándor és Dezső, Maár Gyula, Bodendorfer Teréz és Géza, Goldmaun Emil, Fellner Olga, Antal Jenő, Hallósy Margit, Fülöpp Regina és Kálmán, Stauber Józsi, Eötvös Flóra és Mariska, Draveczky Amalia és Béla.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.